

MODERNÍ ROMANCE

Třetí kniha nové série
bestsellerové autorky
PROTIKLADY SE PŘITAHUJÍ

 metafora

VŠECHNO **A** TEBE

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

Dessie a Sam do sebe byli jako mladí bláznivě zamilovaní. Pak se jejich lásce postavily do cesty lži a zrada a jejich cesty se rozdělily.

Ted' je Dessie přidělena Samovi jako bodyguardka. A jakmile ho znovu spatří, je jí jasné, že bude velmi těžké zapomenout na staré city a na žár, který v ní Sam dokázal zažehnout.

Román Všechno a tebe bestsellerové autorky Simony Ahrnstedtové opět nabízí žhavý mix vášně, romantiky a osudové lásky.

„Číst knihy Simony Ahrnstedtové je jako otevřít krabici luxusních pralinek a moct sníst úplně všechny. Už teď se těším na její další knihu.“

– Vardagsmagi

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

VŠECHNO
A TEBE

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

VŠECHNO
A TEBE

Přeložila Helena Matocha

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Med hjärtat som insats © Simona Ahrnstedt 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Helena Matocha, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-601-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-600-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-146-5 (print)

Sam Amini se významně podíval na své rolexky. Pak neméně významně na nástěnné hodiny za pultem recepcce. Nesnášel čekání a už bylo deset minut po smluveném čase.

„Za chvíličku tu bude,“ ujistila ho recepční, která se představila jako Johanna, poté, co si všimla jeho pohledu.

„Díky.“ Sam se rozhlédl po recepci Lodestar Security. Znovu. Byla to anonymní místnost bez oken. Klidně se mohl nacházet v kanceláři daňového poradce, nicméně firma Lodestar ve stockholmském Kungsholmenu byla nejlepší soukromou bezpečnostní agenturou ve Švédsku. Zaměstnávala pouze bývalé vojáky a policisty. Tahle Johanna s tichým a příjemným hlasem by ho nejspíš uměla zabít na deset způsobů. Sem chodili lidi, co mají problémy. A ty Sam měl.

Velké problémy.

Ještě jednou se podíval na hodiny. Vstal. Sedl si. Johanna ho obdařila vlídným, ale pevným úsměvem, který prozrazoval, že ji to ruší a měl by s tím přestat. Z vedlejšího stolku si vzal ekonomický deník. Na titulní straně se skvěl známý obličej, Douglas Ankarcrona. Kdysi Samův obchodní partner a kamarád. Sam se při té vzpomínce pousmál. Bývali s Douglasem pěkně divoká dvojka. Studovali spolu, pařili spolu a založili spolu svou první firmu. Šílení vizionářů, říkali si sebevědomě v rozhovorech a tiskových prohlášeních. Podle většiny novinářů byli jenom šílení.

„Dobrý den, Same. Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat. Měli jsme akutní problém v Iráku,“ řekl Tom Lexington, který právě vešel do recepce a podával mu ruku.

Sam odložil noviny. „To nic.“ Dokonce i on chápal, že akutní problémy v Iráku mají přednost před vystresovaným hotelovým magnátem. Vstal a potřásl přichozímu rukou. Sam už mluvil s Tomem po telefonu, ale teď se s ním poprvé setkal osobně. Tom Lexington byl impozantní muž. Tmavovlasý a mohutný jako zeď od stodoly. Nejlepší v branži, jak tvrdil finančník David Hammar, Samův přítel a mentor. To Samovi dokonale vyhovovalo, rád pracoval s těmi nejlepšími.

Tom ho uvedl do zasedací místnosti. Měla tónovaná okenní skla, matně šedé zdi, a kdyby měl Sam hádat, tipnul by si, že je všemožně zabezpečená. Takhle Tom Lexington zkrátka pracoval, to Samovi potvrdili všichni, kterých se ptal. Neponechával nic náhodě a vždycky se jistil. Nic proti tomu. Potřeboval solidní lidi, protože byl v solidním průšvihů.

„Tak, pane Amini, jak vám můžu pomoci?“

Sam vlastnil a provozoval hotelový řetězec Responsibility. Měl pět set zaměstnanců a někdo na něj útočil. „Potřebuju vyhodnotit moji aktuální bezpečnostní situaci.“

Tom se opřel, sepal prsty rukou do stříšky a přikývl. Sam předpokládal, že Tom už četl všechny informace, které mu poslal.

„A proč přicházíte zrovna teď?“ zeptal se Tom.

„Jsem zvyklý, že se do mě lidi navážejí,“ začal Sam. Schytil to ze všech stran od chvíle, kdy se ve dvaceti letech stal veřejně známou osobou. Tehdy tropil jeden skandál za druhým, za což ho lidé s láskou nenáviděli, a naučil se zvládat všechny bulvární drby. Dnes už je vůbec nevnímal. Ale tohle bylo něco jiného. „Chodí výhrůžky. Firmě. I mně osobně.“

„Jakého druhu?“

„Výhrůžné maily. Enormní aktivita na netu.“

Hoteliérství je mnohem složitější odvětví, než by si člověk myslel. V podstatě jde o to, prodávat produkt lidem z celého světa a přesvědčovat je, proč by měli přijet právě k vám. V Samových hotelech byli hosté spokojeni, a to se obvykle odráželo v hodnoceních. Za poslední týden se ovšem úplně u všech hotelů společnosti Responsibility objevilo velké množství negativních recenzí. Jednalo se zcela zjevně o systematický útok. „Pár podivných incidentů,“ dodal.

V dnešní době je šéf velké firmy téměř automaticky terčem hrozby, tak to prostě je. Sam přišel jako uprchlík z Íránu, a navíc se angažoval v otázkách jako budoucnost mladých imigrantů, životní prostředí a lidská rovnoprávnost, takže dostával více či méně bizarní výhrůžky prakticky neustále. Přispívala k tomu i jeho průbojnost a snaha se zviditelňovat, což sám dobře věděl. Někteří lidé zkrátka nesnesli pomyšlení, že někdo jako on má tu drzost netajit se vlastními názory na společnost. Sám sebe bral jako „Sama“, nebo možná „Sama z Akally“, ale mnozí ho považovali za urážku. Jen kvůli tomu, jak vypadal. Občas ho to vyčerpávalo.

„Tohle působí jinak,“ pronesl. „Jako organizovaná kampaň.“

Vždycky spoléhal na intuici, a když včera dostal e-mail „někdo by ti měl rozpárat břicho, ty arabská svině“ a dnes ráno „uhoříš ve vlastním baráku“, usoudil, že je nejvyšší čas.

„Před pár dny se přímo na mě řítilo auto, ale nevím, jestli si to jenom nenamlouvám.“

Tom poslouchal.

„Taky jsem měl pár telefonních hovorů. Že si mám dávat bacha, nebo že pokud mě uvidí na ulici, sejmou mě. Ale nejhorší je, že vyhrožovali mé matce.“

Azita, jeho máma, mu včera ráno volala. Dostala prý esemesku, ve které stálo, že její syn je škůdce a bude zlikvidován. Sama přepadl strach, když slyšel její hlas. Až do té doby cítil v podstatě jen vztek.

„Můžeme to prověřit. Mluvil jste s policií?“ zeptal se Tom.

„Podali jsme oznámení. Nestalo se nic.“ Sam už ani neměl sílu se naštvat. Jeho důvěra v policii byla rozemleta na prach, když mu bylo devatenáct, a už nikdy se nevrátila.

„Jo, tak to bohužel většinou je. Řeknu vám upřímně: Pokud jste bohatý, policajti vám nijak nepomůžou, dokud k něčemu nedojde. Počítají s tím, že máte prostředky, abyste si to vyřešil sám. Budou to popírat, ale je to tak. Na to, aby vaše oznámení nešoupli dospod hromady, by vás musel někdo pořádně zmlátit.“

„Já bych se právě velice rád zmlácení vyhnul. Všechny výhrůžky, které jsem dostal, jsem si schoval.“

„Kdo myslíte, že za tím je?“ zajímal se Tom.

Nad tím už Sam samozřejmě uvažoval. „Kdybych si měl tipnout, řekl bych pravicoví extremisté.“ Ti mu dávali příšerně zabrat, nenáviděli ho za všechno, přinejmenším už jenom za to, že existuje. Čas od času se organizovali a na různých stránkách snižovali jeho hotelům hodnocení, vedli nenávislné kampaně na sociálních sítích a na Flashbacku. Většinou na to Sam kašlal a snažil se normálně žít, ale teď se to poprvé odehrávalo v tak velkém měřítku.

„V poslední době jsem byl dost vidět, odřekli jsme akci jednomu známému extrémně pravicovému politikovi. Stěžoval si na nás na Twitteru, a to je asi vybičovalo. A nevím, jestli jste to četl, ale budeme tady ve Stockholmu otevírat velký hotel Lux by Mälaren. Záměrně jsme tam dali práci mnoha nově přichozím. Hodně se o tom projektu mluvilo.“

„Vím o tom. Co od nás budete chtít?“

„Jednak chci vědět, jak moc se mám bát, hlavně o svůj personál, a jednak potřebuju někoho, s kým bych si promluvil o bezpečnosti.“ Responsibility byla velká firma a nastal nejvyšší čas se tím zabývat. Kdyby se něco stalo jeho zaměstnancům, za které nesl odpovědnost, nebo kdyby něco postihlo nějakého hosta nebo mámu – po zádech mu přeběhl mráz –, nedovedl by sám se sebou žít.

Tom přejel prstem po iPadu. „Vidím, že dříve jste spolupracoval s jinou bezpečnostní agenturou. Proč přecházíte k nám?“

Ten člověk se Samovi líbil. Kladl otázky rovnou k věci a rozhodně vypadal, že ví, co dělá. „Chtěl jsem tu nejlepší, a to jste podle Davida Hammara vy. Jinak ta předchozí byla naprosto v pohodě.“ Pokud se teda někomu líbí dvoumetrové hory svalů, které jsou všude nápadné.

„Mám pár chlapů, kteří by se vám mohli hodit,“ řekl Tom. „Začneme sběrem informací. Bude toho hodně. My totiž *jsme* nejlepší. A hloubkové prověrky děláme opravdu důkladně.“ Tom Lexington probodl Sama pronikavým upřeným pohledem. „Říkám to jen proto, aby bylo jasné, že zjistíme všechno. I to, co byste možná nemusel chtít, abychom zjistili.“

„To je v pořádku,“ odpověděl Sam. Jen ať se Tomovi chlapi vrtají v jeho kšeftech dle libosti.

„Představuju si to takhle...“ spustil Tom.

Sam zvedl oči, něco ho vyrušilo. Zaujal ho jakýsi pohyb, barva venku na chodbě. Většinou nebýval nesoustředěný, ale na jisté věci reagoval vždycky, i když už uplynulo tolik let.

Zahlédl světlé vlasy onoho zvláštního odstínu, který nikdy neviděl u žádné jiné ženy.

Určitě se mu to zdálo. Občas se mu to stávalo. Že měl dojem, že ji vidí. Ale nikdy to nebyla ona, pokaždé jen někdo cizí.

Až na to, že tentokrát to opravdu byla ona.

Poprvé po patnácti letech se mu to nezdálo. Byla to ona a byla tady.

Celý ztuhl. Tichý hlas Toma Lexingtona se vytratil, už ho neslyšel. Zíral před sebe a mysl mu zaplavily vzpomínky. Hysterický pláč. Výčitky a neslychaná zrada. Všechno to, z čeho se nikdy nevzpamatoval. Jako by opět viděl policejní majáčky blikat do jarní noci a na jazyku cítil chuť pubertácké opilosti. Znovu prožíval ty posměšné pohledy a všechny emoce, o nichž přísahal, že je už nikdy nezakusí.

„Same?“

Tomův hlas k němu doléhal jako z dlouhého tunelu. Ve spáncích mu tepala krev, puls mu hřměl v uších. Nutil se dýchat. Zachovat klid. Na okamžik ho to vrátilo do oné noci. Doslova slyšel ten křik.

Ukázal skrz okno zasedací místnosti. „Ona tady pracuje?“ zeptal se pokud možno neutrálně.

Tom se tím směrem podíval. „To je moje pravá ruka.“ Jeho hlas byl klidný, ale Sam v něm vycítil otázku.

Odkašlal si a vrhl na Toma zdánlivě vyrovnaný pohled. „Vážně?“ Znělo to naprosto nepravděpodobně. Dessie Dicksonová. V bezpečnostní agentuře. Takže tu musí pracovat na nějaké administrativní pozici?

„Patří k mým nejlepším operativcům,“ doplnil Tom.

Sam vypadal, jako by mu Tom právě oznámil, že vyskočí z okna a trochu se proletí. Možná by uvěřil, že Dessie dělá na personálním nebo právním oddělení. Ale operativce? Srdce mu pumpovalo jako rozjetá lokomotiva. Tohle je osud. Musí to být osud. Ale co to znamená?

„A ona dělá to, o čem jsme se bavili? Hlubkové prověrky?“

„Samozřejmě, ale...“

„Můžete mi dát ji?“ zeptal se bez rozmyšlení. Kdyby se zamyslel, samozřejmě by si o Dessie neřekl. Kdyby se za-

myslel, tak by vstal a odešel. Nežádal by o ženu, která mu zničila mládí. Jenže už to bylo venku.

„No, já nevím...“

Sam se podíval na mohutného šéfa bezpečnostní agentury, rychle ho odhadl a velmi snadno s ním začal manipulovat. „Ona není dobrá?“

V Tomově obličejí škublo, jako by dostal facku. „Všichni moji zaměstnanci jsou dobří,“ odsekl.

„Ale?“

„Ona je *hodně* dobrá.“

Jak jinak. Sam se znovu podíval směrem k blond hlavě. Dessie vždycky zářila ve všem, do čeho se pustila. Ve studiu. Ve sportu. V lámání srdcí. „V tom případě ji chci.“ Teď už si byl jistý. *Chtěl*, aby Dessie proklepla jeho firmu, aby pro něj pracovala a viděla, kam to dotáhl. Tak se možná dočká svého... svého... čeho? Nevěděl přesně. Zadoštičinění? Pomsty?

„Jste si jistý?“ zeptal se Tom.

To si piš, že jsem, pomyslel si Sam. Ale místo odpovědi jen přikývl. Věděl, že hlas by ho mohl zradit.

Dessie. A on ji potká zrovna tady. Taková ironie.

„Ano, chci ji,“ pronesl odměřeně klidným hlasem.

„Rád bych dostal ji.“

Ano, myslel si znovu a znovu. Navenek zůstával pevný jako skála, ale uvnitř dusil spoustu emocí.

Ano!

Ne!

Dessie Dicksonová rychle schovala hlavu za monitor počítače a snažila se dělat jakoby nic. Ale věděla, že se nespletla. Toho tmavovlasého, urostlého muže, který na ni hleděl skrz okno zasedačky, znala.

Byl to *on*.

Dessie se krčila za počítačem, co jiného teď mohla dělat?

Začalo to tím, že ji pánilo čelo. Skoro jako by na ni mířil paprsek laserového hledáčku. Varovaly ji všechny instinkty, které ji vždy udržely naživu na nejnebezpečnějších místech světa. Vybízely ji, ať okamžitě uteče. Kéž bych bývala poslechla, pomyslela si Dessie hořce, zatímco se zbaběle choulila za počítačem. Jenže to ona samozřejmě ne. Protože byla v kanceláři a tam je přece bezpečno. A tak ignorovala signály, že se blíží nebezpečí, a zvědavě znovu nadzvedla hlavu, aby se podívala, co se děje. A byl tam *on*.

Sam Amini.

Duch z minulosti.

Možná měla tušit, že dneska bude den blbec. Některé dny jsou zkrátka takové. V poslední době jich přibývalo. Špatných dnů. Špatných nocí. Doléhajících vzpomínek a tajemství. Hrouticích se psychických bariér. Věcí, které udělala a které ji teď doháněly.

Vlastně to začalo už včera. Po vyčerpávajícím dni v práci, plném papírování, schůzek a řešení problémů, spěchala po dlouhé době na své první tinderové rande. Se spisovatelem. Dělal ghostwritera celebritám, které si přály vydat životopis. Dessie s ním dva dny chatovala. Chtěla se s ním sejít a možná se s ním i vyspat, aby trochu zahнала temnotu a úzkost, s níž bojovala od doby, kdy se stalo *tamto*. Alespoň tak to měla v plánu. Sympatický cizí chlap z Tinderu – co by se mohlo pokazit? Na chatu působil rozumně. Měl rád pivo IPA, jogging a cestování. Úplně normální. Celkem vtipný. Nic víc od něj nežádala. Setkali se v hipsterské hospodě v Kungsholmenu, vypili pár skleniček a Dessie se už chystala zajít k němu domů, když vtom otevřel pusku a pronesl: „Jak jako, že Black Lives Matter? Na všech životech snad záleží, ne?“

Strnula, ale pomyslela si, že on o tom *možná* jenom nic neví.

„Jo, přesně tak. Ale když to řekneš takhle, tak to tak doopravdy nemyslíš,“ upozornila ho.

„Mám právo na svůj názor,“ opáčil a pohoršeně se mu zachvěly nosní dírky.

Dessie se ze všech sil snažila působit zdvořile a pedagogicky. „Jasně, ale tohle není ani tak názor, jako spíš přesvědčení, a to pěkně debilní přesvědčení.“

„Black Lives Matter je rasismus naruby. To už se dneska nesmí, bránit bělochy?“

Znělo to defenzivně a Dessie si ke své hanbě musela přiznat, že na zlomek vteřiny zaváhala. Chtěla sex, chtěla na chvíli uniknout svým myšlenkám, chtěla si připadat jako normální mladá žena bez traumat a krvavých tajemství. Ale nešlo to. Tenhle chlápek byl kretén, což mu taky nahlas oznámila a pak odešla, zatímco za ní uraženě pokřikoval, že v tyhle pitomý politicky korektní zemi už člověk nesmí nic říct. Domů se dostala pozdě, bydlela ve čtvrti Gåshaga až na

samém konci Lidingö a odmítala jezdit taxíkem, a tak se trmácela nejdřív metrem a potom vlakem a dorazila až po půlnoci. Spalo se jí mizerně, jako ostatně každou noc od... od *té události*, té hrůzy, ke které došlo loni a která se na ní podepsala víc, než si zpočátku myslela. Jenže se to podepsat muselo. Vždyť se tam umíralo.

Ráno vstala brzy, zaběhla si šest kilometrů podél vody, chvíli klikovala v obýváku, rychle se osprchovala a teď seděla tady v kanceláři, ještě trochu zpocená a rozhozená. Navíc jí stávkovaly vlasy, navzdory všemu fénování, upravování a česání, a do toho se zjevil Sam Amini. Jako bystrozraká, ramenatá a naprosto děsivá připomínka její minulosti. Ze všech lidí na světě se tu musel objevit zrovna on. Sam – první muž, kterého kdy milovala. Sam, který ji zničil tak, že se rok dávala dohromady.

Napřímila se a popotáhla si bílou košili. Připomněla si, že je bezpečnostní expert. Už dávno není zranitelná a nezkušená devatenáctiletá holka se srdcem na dlani. Měla výcvik v boji nablízko, střelbě a sebeobraně. Přežila sebevražedné atentátníky v Afghánistánu, snajpra v Somálsku a zelené mozky s přebytkem testosteronu ve Švédsku. Nebála se Sama a citů, které v ní kdysi dávno probouzel. Nebála se a vůbec nic necítila. Ani trošičku. To *ona* se rozhodla, že se bude krčit za počítačem a sepisovat zprávu.

„Desirée?“

Zvedla oči od obrazovky. Stál u ní Tom, vůbec ho neslyšela přicházet.

„Ano, šéfe?“ Dessie se snažila vypadat k světu. Tom se jí líbil, byl to fantastický šéf a ona byla jeho pravá ruka, korunní princezna a číslo dvě. Ukázat mu, že je hodna jeho důvěry, bylo nejvyšší prioritou na všech jejích žebříčcích. Tom už byl prostě takový, člověk pro něj toužil udělat všechno. Slíbila si, že jeho očekávání brzy naplní. Jen ještě musí vnitřně zpracovat tu odpornost, ke které

došlo loni v létě. Překonat úzkost, vzpomínky a noční můry. A taky se samozřejmě postarat o to, aby ta událost neměla žádné další následky. Ani pro ni, ani pro nikoho z těch, které milovala. Zhluboka se nadechla. Ale potom, až všechno tohle zvládne, se znovu stane svým úplně nejlepším a nejspolehlivějším já. A už nikdy, nikdy se nedopustí žádné katastrofální chyby. Nikdy v životě, přísahala si v duchu.

„Máš čas?“ zeptal se Tom. Pátřavě se na ni podíval, jako by poznal, že v sobě nosí temná tajemství, a snažil se přijít na to, čeho se týkají. Často se vyptával, jak jí je, ale Dessie odpovídala, že je všechno v pohodě, že se má dobře. Toma to tak docela nepřesvědčilo, takže to dopadlo, jak muselo – nebyli si jeden druhým jistí.

Dessie se z toho pokusila vykroutit. „Zrovna dělám na analýze toho...“

Tom ji přerušil. „Mám nového klienta a chtěl bych, aby ses s ním setkala. Ptal se po tobě.“

Nebylo pochyb, koho myslí. Mluvil se Samem v zasedačce nejméně hodinu. Dva vážní tmavovlasí muži s vráskou mezi obočím a obezřetnými pohyby. A pak Tom vstal a nejkratší cestou zamířil k ní.

„Ale...“ zkusila to a neurčitě máchla rukou směrem k počítači.

„Pojď,“ vyzval ji Tom a otočil se na podpatku.

Byl bývalý elitní voják, kapitán, a Dessie měla plnění rozkazů v krvi.

Neochotně vstala, pohlédla z okna, kde viděla třpytivou vodu a část Stockholmu. Prošli přes otevřený prostor kanceláří, kde kolegové v oddělených kójičkách probírali velké i malé operace.

Agentura Lodestar rok od roku rostla. Hemžilo se to tu schopnými lidmi. V budově jich pracovalo zhruba dvacet, ale největší část personálu působila v terénu, ve Švédsku

i v zahraničí. Dalo by se říct, že zaměstnanci Lodestaru byli elita mezi elitou. Muži a několik málo žen, kteří se dali poslat doslova kamkoli, aby vyřešili cokoli. Pokud chtěla Dessie v téhle konkurenci i nadále vynikat, musela dělat, co bylo potřeba. Podívala se na kolegy Bashira a Isaka, kteří se právě vrátili ze Sýrie, kde osvobodili uneseného lékaře. Kolem prošla Johanna Skottová, aby si uvařila kávu. Kromě toho, že obsluhovala recepci, patřila ke zdejšími předním vyjednávačům s držiteli rukojmí. Tahle žena dovedla mistrně splynout s prostředím, nikdy se nechovala nápadně, ale byla jedním z nejlepších operativců ve firmě.

Jestlipak někdo z kolegů ví, co jsem udělala loni v létě, pomyslela si Dessie. Ne, to přece nemůžou vědět? Nemají ani tušení, že ona, Dessie, udělala to, co udělala? Na každé ranní poradě Tom kázal o zákonu a pořádku, morálce a bezúhonnosti. „Nikdo nestojí nad zákonem,“ připomínal jim. To byl nejvyšší princip Lodestaru. „Bezpečnostní agentury jsou stále pod tlakem. Na Lodestar nesmí nikdo najít žádnou špínu,“ řekl zrovna minulý týden a vyhodil jednoho kolegu, který se zapletl do ilegálního obchodu se zbraněmi. O týden dřív dostal vyhazov bodyguard, který se vyspal s klientkou. Tom vždycky těžce nesl, že na lidi není spoleh. Byl jedním z nejčestnějších lidí, jaké Dessie znala. Měl dvě děti, které nade vše miloval, a jeho třetím dítětem bylo dobré jméno a pověst Lodestaru. To věděli všichni.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se a znovu si ji změřil pohledem.

Musím se sebrat, uvědomila si Dessie. Tím pátravým pohledem ji kontroloval čím dál častěji.

„Jasně,“ zalhala. Štvalo ji, že musí mít před Tomem tajemství. Ale bylo lepší, když to nevěděl. Lepší pro něj i pro firmu.

„Paráda. Tohle je Sam Amini,“ řekl Tom.

Jako by Dessie nevěděla naprosto přesně, koho má před sebou. Přinutila se pohlédnout do dobře známých očí.

Vzpomínky se vyvalily jako protržená hráz. City, které pohřbila, myšlenky, které vymazala. Šílené. Vždyť je dospělá. Tehdy byli v pubertě, měla to dávno nechat za sebou. Zapomenout a pohřbít to.

Sam se na ni díval. Nedalo se odhadnout, co si myslí, a to byla Dessie odbornice na řeč těla. Taky se na něj dívala, desetinu vteřiny, anebo několik minut, ztratila pojem o čase. Jeho rysy za ta léta zvýrazněly a dospěly, byly teď ostřejší a neúprosnější. A přitom stále tak známé, že se jí srdce nepravidelně rozbušilo, jako by chtělo podtrhnout sílu okamžiku, v němž se Dessie a Sam opět spatřili. Tohle byl muž, který jí šeptal, že spolu budou navěky, zatímco se pohyboval v jejím klíně, šeptal jí, že ji miluje, že ona patří jemu a on patří jí. Aby ji pak ve všech ohledech opustil, psychicky, duševně i fyzicky. Do té doby netušila, že něco může tolik bolet. Chvilí si myslela, že umře. Skoro by smrt uvítala, aby té bolesti unikla. Pubertácké poblouznění, říkali tomu lidi. „Buď ráda, že ses ho zbavila,“ domnívala se její matka. „To přejde,“ tvrdili jí všichni. A taky přešlo. Nebo si to aspoň Dessie doteď myslela.

Přestala svírat opěradlo židle a obě ruce zastrčila do kapes světle šedých kostýmových kalhot. Sam jí nepodal ruku, a tak ona jemu taky ne. Poznal ji vůbec? Od toho strašlivého víkendu, kdy se jí život rozpadl na kousíčky, přece jen uplynulo mnoho let. I ona se změnila. Už nebyla devatenáctiletá holka. Mladá, naivní a bezelstná. Pečlivě se dala znovu dohromady, posílila. Byla teď sebejistější. Nezávislejší. Postavila kolem sebe a svého srdce pořádnou zeď. Byla nedobytná jako pevnost.

„A to je Desirée Dicksonová. Jak už jsem říkal, patří k nejlepším operativcům Lodestaru.“

Samovi se zablýskly oči. Byl to jen nepatrný odlesk, který mohl být odrazem zářivky. Avšak Dessie náhle věděla. Pamatuje si na ni. Moc dobře ví, kdo Dessie je, a právě proto teď stojí s Tomem před ní.

Všechny vojenské výcviky, které absolvovala, ty drsné a náročné roky, které zvládli jen ti nejzatvrzelejší, už dávno v Dessie odbouraly veškerou nenávist. Kdo se protlouká životem s nenávistí, nemůže být dobrý operativec. Nenávist je irelevantní cit. Na školeních nabádala zaměstnance Lodestaru, aby nejednali impulzivně a ve stresových situacích zachovávali klid, a sama se tím také řídila, jednala uměřeně a analyticky. Teď ji však její obvyklá duchapřítomnost opustila. Jak může mít Sam žaludek na to, aby sem přišel a vyžádal si ji? Nepromarnil tohle právo už před patnácti lety?

Prohlížela si jeho známé, a zároveň cizí rysy. Nasávala jeho novou vůni. Tehdy voněl mýdlem a pracím práškem, dnes drahou vodou po holení se santalovým dřevem a dehtem. Tehdy nosil sepraná trička a džíny, teď měl na sobě uhlově černý žebrovaný svetr s dlouhými rukávy a knoflíčky u krku, černé kapsáče a na ruce zlaté hodinky. *Smart casual*. A Dessie zápasila se vzpomínkami a snažila se ukočírovat vlastní city. Kdysi Sama milovala tolik, že by mu snesla modré z nebe. Byla zamilovaná, hloupá a přesvědčená, že spolu budou navždy.

Jak jen se pletla.